

γερακιὰ ἢ, Λεξ. Βλαστ. 452 Δημητρ. ἀερατῶν Μεγίστ. Ἐκ τοῦ οὐσ. γεράκι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) Ἡ φωλεὰ τοῦ ἱέρακος Μεγίστ. Συνών. γερακοφω-
λιά 1. 2) Ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ
ἱέραξ κατασκευάζει τὴν φωλεάν του Μεγίστ.: Ἴσα μὲ τὶς
ἀερατῶν ἀνέβηκα νὰ κόψω χόρτα. 3) Εἶδος ὑποστέγου,
προχείρως κατασκευαζομένου ἐκ κλάδων, ἐφ' ὧν γίνεται
ἐπίστρωσις ξηρῶν χόρτων ἢ ἐκ τεμαχίων σανίδων ἢ τεμα-
χίων λευκοσιδήρου. Λεξ. Δημητρ. Συνών. δραγατιά.
4) Γεράκι 5, δ ἰδ. Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γερα-
κόχορτο.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον γυναικὸς Θεσσ. (Τρίκερ.), ὡς
ὄν. κυνὸς Κάρπ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γερακιὰ
Κάσ. Κίμωλ. Πελοπν. (Πυλ.) Χίος Γερακιὰ Θεσσ. (Πήλ.)
Λήμν. Ἐρακιὰ Κάρπ. Γερατῶν Κύπρ. Ἀερατῶν Μεγίστ.

γερακιανὸς ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γεράκι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιανός.

1) Ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς φαιοπρασίνους καὶ ζωηροὺς ὡς
τοῦ ἱέρακος Κρήτ.: Γερακιανὰ μάθια ἔχει ὁ ἄδρας μου || Ἄσμ.

Γιὰ μαῦρα μάθια χάνομαι, γιὰ γαλανὰ ποθαίνω.

κι ἂ ἔῃς γιὰ τὰ γερακιανὰ σκίζω τὴ γῆς καὶ βαίνω.

Συνών. γερακιῶν, γερακιός. 2) Ὁ καμπύλος ὡς τὸ
ράμφος τοῦ ἱέρακος Λεξ. Δημητρ. Συνών. γερακιῶν 1.
3) Ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Γεράκι καταγόμενος Κρήτ.

γερακίνα ἢ, σύνθ. γираκίνα σύνθ. βορ. ἰδιωμ. γε-
ρατσίνα Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλ.) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.
Καρδαμ.) Στερελλ. (Δεσφ.) Χίος (Μεστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γεράκι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνα.

Ὁ θῆλυς ἱέραξ σύνθ.: Θὰ νὰ ἔγῃ γираκίνα αὐτήν π' μᾶς
παίρν' τὰ κοντόπ'λα Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐπισι γираκίνα κι
ἄρπαξι μιὰ κόττα Ἀλόνν. Τοὺν ἔκαμι ὅπου ἡ γираκίνα
τὴν κόττα (τὸν ἐκακοποίησε) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπάνου
ἔς τὸ βαρβονολόγο κάθεται μιὰ κοτζάμου γερακίνα Ζακ.
(Μαχαιράδ.) || Παροιμ. Ὁ σταυραῖτος νὰ ἔναι καλὰ καὶ
γερακίνας χίλιες (ἐπὶ ἀδιαφορίας τοῦ γαμβροῦ διὰ τὴν ἐξ
αἰτίας τῆς νόμφης διάλυσιν τοῦ ἀρραβῶνος, λεγομένη κυρίως
ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ) ἄγν. τόπ. || Ἄσμ.

Καὶ ἔς τὴν καλύτερη κορφή κάθεται γερακίνα
καὶ βάσταγε ἔς τὰ νύχια τῆς ἀνθρωπινὸ κεφάλι

Πελοπν. (Λάστ.). Συνών. ἐν λ. γεράκι 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον γυναικὸς ὑπὸ τοὺς τύπ. Γερακίνα
Τσακων. (Χαβουτσ.) Γираκίνα Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ.
(Αἰν. Σουφλ.) Μακεδ. (Δρυμ. Νιγρίτ. Πάγγ. Χαλκιδ.)
Γираκίνα Θράκ. (Σηλυβρ.), ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γερα-
κίνας Πόρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γερακίνα Ἀθῆν.
Ὑδρ. Λάκκα Γираκίνας Ἀλόνν.

γερακινόπουλο τό, Καστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γερακίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-πουλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλος.

Ὁ νεοσσὸς τῆς γερακίνας.

γερακίτης ὁ, Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γεράκιν, δι' ὃ ἰδ. γεράκι, καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ίτης.

Εἶδος μύκητος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Πόρ.

γέρακλος ὁ, Ἀντίπαρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέρος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ακλος,
δι' ἣν ἰδ. -ακλας.

Ὁ πολὺ γέρον τὴν ἡλικίαν ἐνθ' ἄν.: Ὁ γέρακλος ὁ Γιορ-
δαμνῆς, ἄμ-μα ἔρτη κότ-τερο, γούλον ἀπ' ὅξω κάεται γιὰ
νὰ θωρῇ τίς κλουb-βαριές τίς τουρίστιες (κλουb-βαριές=γυ-
μνές) Σύμ.

γερακοβότανο τό, Ἀμάρτ. γиракувόтанου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γεράκι καὶ βότανο. Πβ. τὰ ἀνάλογα
μυρμηκοβότανο, χελωνοβότανο κ.ἄ.

Γεράκι 5β, δ ἰδ.

γερακοκούδουνο τό, Ἡπ. Κρήτ. γиракукудуну του
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γиракукудуну Μακεδ.
(Δεσφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γεράκι καὶ κουδούνη. Τὸ ὄνομα ἐκ τῆς
συνηθείας τῶν Βυζαντινῶν νὰ ἀναρτοῦν κωδωνίσκους εἰς τὸν
λαϊκὸν τῶν κυνηγετικῶν ἱεράκων. Βλ. Σ. Ξανθοῦδ., Λαογρ.
7 (1923), 375.

Στρογγύλος διάτρητος κωδωνίσκος, παράγων ἐλαφρὸν
ἦχον διὰ μεταλλίνης σφίρας μετακινουμένης ἐντὸς τῆς κοι-
λότητος αὐτοῦ. Οὗτος, μετὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ἐθίμου τοῦ
δι' ἱεράκων κυνηγίου, ἀναρτᾶται εἰς τὸν λαϊκὸν ζῶον, ὡς
ἀρνίων, ἱππων, κυνῶν κλπ.) ἢ εἰς τὸ «δοξάρι» τῆς λύρας
ἢ εἰς τὸ θυμιατὸν τῆς ἐκκλησίας ἐνθ' ἄν.: Δὲ θὰ ξεχάσ'
ὥστε νὰ ζῇ μὴς βροδόλυρας μὲ τὰ γερακοκούδουνα,
ἀπὸ ἐκεῖ ἀπ' ἐργοίνας τὴ βαρὲ τζη φωνή, ἐθάρετες πῶς
ἦτον ἄθροπος κι ἐμίλεινε Κρήτ.: Ἄσμ.

Γερακοκούδουνο λαλεῖ καὶ μαῦρος χλιμιντοῖζει,
γιὰ νὰ βῇ τ' ἀφεντόπουλο νὰ πάη ἔς τὸ κυνήγι

Ἡπ.

Σὰ δὰ γερακοκούδουνα πὺν βάνουνε ἔς τὴ λύρα,
ἐτσὰ θὰ βαίνω ἀπ' ὁδρός, νὰ μὴ γνωρίσης μοῖρα
Κρήτ. Συνών. βρονταλίδι 1.

γερακομάτης ἐπίθ. Κρήτ. (Μυλοπότ. Νεάπ.) Θηλ.
γερακομάτα Κρήτ. (Μυλοπότ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γεράκι καὶ μάτι.

Ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς μικροὺς, στρογγύλους καὶ ἐκφραστι-
κοὺς ὡς ὁ ἱέραξ.

γερακομύτη ἢ, Π. Βλαστ., Κριτικ. Ταξίδ., 32 γира-
кумύт' Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γεράκι καὶ μύτη.

Μύτη ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἱέρακος, κυρτή, γαμπή ἐνθ' ἄν.:
Ποτάμι ἔσταζε τὸ νερὸ ἀπὸ τὴ γερακομύτη (τοῦ δούλου)
Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

γερακομύτης ἐπίθ. σύνθ. γиракумύт'ς σύνθ. βορ.
ἰδιωμ. Θηλ. γερακομύτα πολλαχ. γиракумύта πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ. γερακομύτισσα ἑναχ. γиракумύт'сса ἑναχ. βορ.
ἰδιωμ. γиракумύту Στερελλ. (Σπάρτ.) Οὐδ. γερακομύ-
τικο σύνθ. γερακομύτ'κο Στερελλ. (Δεσφ.) γиракумύ-
т'ку σύνθ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γεράκι καὶ μύτη.

Ὁ ἔχων τὴν μύτην γαμπήν ὡς τοῦ ἱέρακος, ὁ γρυπὸς
σύνθ.: Οὐ Διάκους λέρι ἦταν γиракумύт'ς (Διάκους=ὁ
ἥρωας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως Ἀθανάσιος Διάκος)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τί ὁμωρφ' ᾔναϊκα εἶρι αὐτή! Εἶρι
γиракумύта αὐτόθ. Γερακομύт'κο θὰ γίν' τὸ παιδί Στερελλ.
(Δεσφ.) Τὰ γиракумύт'ка τὰ κριάρια Στερελλ. (Ξηρόμ.)
Τί γиракумύт'ς εἶρι αὐτός! Μακεδ. (Κοζ.) — Τὴν κόττα
καὶ τὸν πετεινὸ περίμενε ὅξω ὁ γέρακας ὁ γερακομύτης
Γ. Βλαχογιάνν., Γῦρ. ἀνέμ., 16. Συνών. ἀετομύτης, καμ-
πουρομύτης, κίρκινεζομύτης.

